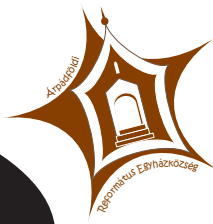

ALAP- vetés

Az Árpádföldi Református Egyházközség lapja

„Más alapot senki sem vehet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

Békesség Néktek!

Nyikos András

„Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt közepén, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek! És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat.” (Jn.20,19-20)

Áldás, békesség! – így szoktuk köszönteni egymást, amikor találkozunk, és ez a köszönés magában hordozza azt, amivel Jézus szólította meg először a tanítványokat Húsvét vasárnap estéjén. De nemcsak a köszöntés, hanem az egész jelenet: a tanítványok helyzete, Jézus megjelenése és megszólalása, és szavainak üzenete arról beszél, amit mi élünk át most, ennek az évnek Húsvét-ünnepén. Két olyan élményt fedezhetünk fel, amelyekben nem-

csak Jézus akkori követői részesülhettek csodálatos módon, hanem mi is megtapasztalhatjuk hozzájuk hasonlóan, nem kisebb csodaként megélve, mint ők.

Az első élmény: Jézus megjelenése. „Az ajtók zárva voltak.” Mint ahogy most is zárva vannak. A templomajtók is, és az otthonunk ajtaja is. Bezárkózunk, ahogy a tanítványok tették azokban a napokban. Ők a zsidóktól való félelem miatt, mi a vírustól való félelemből. És mégis, megmagyarázhatatlanul, természetfeletti módon megjelenik közöttük Jézus. Miközben betölti őket a félelem, és közben talán éppen a Mester-

KÖSZÖNTŐ

ről beszélgetnek vágyakozással a szívükben, hogy bárcsak eljönne, itt lenne, segítené – egyszer csak Ő ott áll mellettük, közöttük, személyesen, valóságosan. Azért csodálatos és különleges jelentőségű ez a jelenet, mert biztat bennünket is arra: hihetünk Jézus megjelenésében, mellettünk való valóságos megállásában. Bár az ajtók zárva vannak, mert bezárja őket a félelem, a Feltámadott Úr itt van, közöttünk is, akár a család kis gyülekezetében, akár magányosan vagyunk éppen. Itt van, testi szemeink számára láthatatlanul, de Lelke és igéje által mégis egészen személyesen megtapasztalható módon. Hisszük-e, hogy átélhetjük ezt? Hogy sem a zárt ajtók, sem a félelem, a kishitűség, vagy bármilyen más gyengeségünk nem lehet akadály a számára abban, hogy eljöjjön és megálljon mellettünk.

A második, amit átélnek a tanítványok, és velük együtt mi is, hogy Jézus azért jön, azért jelenik meg, mert meg akar ajándékozni. Azzal, amit a köszöntése hordoz, hirdet. Békesség néktek! Akkoriban ez a leghétköznapibb köszönés volt, de Jézustól sokkal több egyszerű üdvözlésnél. Mert ha Ő mondja, komolyan is gondolja, és mi is komolyan vehetjük, hogy amit a búcsúbeszédeiben megígért, azt valóban nekünk akarja adni: *„Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen!”* Nagypénteken, a kereszten, szenvedése és halála árán megszerezte ezt a békességet, és most át akarja adni. Megmutatja sebeit, mintegy bizonyítékként váltságshalálának. Mintha azt mondaná: itt a garancia arra, hogy Isten megbékélt veletek, nem haragszik rátok vétkeitek miatt, és azt sem engedi, hogy a próbatételek, bármilyen veszélyhelyzet miatti félelem feleméssze a lelketeket.

Igen, az aggodalmat, nyugtalanságot, szorongást, bűntudatot csak az veheti el Tőled, ha látod a megváltás jeleit, ha elhiszed, hogy Isten Fia miattad, helyetted és érted adta életét.

Békesség néktek! – mondja Jézus. És rajta nem múlik, hogy ez a minden értelmet meghaladó békesség a miénk legyen. Rajtunk múlik, hogy elfogadjuk-e, beengedjük-e. Nem a bezárt ajtó akadályozza, hogy elérjen minket a békesség, hanem a bezárt szív.

Kívánom, hogy ezen az ünnepen tárjuk ki szívünk-lelkünk ajtaját, és éljük át egészen személyesen, hogy Jézus belép az otthonunkba, megáll mellettünk, és köszönt bennünket:

Békesség néktek!

2020. március 15-én lehattünk utoljára együtt a templomunkban, azóta nincs lehetőségünk testvéri közösségben hallgatni Isten Igéjét.

A gyülekezeti élet „új rendje” reményeink szerint csak ideiglenes, - és „rend”-nek nem is tekinthető. Mindnyájan érezzük, tapasztaljuk, hogy bármilyen jó, és technikailag egyre fejlettebb megoldás sem pótolja a személyes találkozást, együttlétet, az igazi közösséget.

Kényszerszülte megoldással vannak rendszeresen megtartott, de sajnos elmaradó alkalmaink is az alábbiak szerint:

- **minden vasárnap** 10 órakor istentisztelet hangformátumban honlapunkról letölthető (arpadfoldiref.hu/igehirdetés),
- **minden kedden** 18 órakor bibliaóra Skype-kapcsolattal (akinek van lehetősége, bekapcsolódhat lelkipásztorunkon keresztül),
- **minden pénteken** 18 órakor ifióra online-felületen,
- **minden hónap első szerda** 16.30 órakor Baba-mama kör Skype-kapcsolattal.

A pénteki idősebbek bibliaórája egyelőre szünetel.

További együttléteink a felsőbb utasítások és lehetőségek függvényében változnak, a vasárnapi istentiszteleteken elhangzó hirdetésekből értesülhetünk a változásokról.

Most igazán átérezzük Jakab 4. rész 14-15. verseit: *„azt sem tudjátok, mit hoz a holnap. Mert a ti életek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik. Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja, akkor élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni”*

Egy kis helyzetjelentést írtam, hogyan is élem meg a mostani helyzetemet a munkahelyen, a kórházban és itthon is.

Egyenlőre hála az Úrnak, a saját helyemen dolgozom, mert még vannak sürgősségi vizsgálatok.

A sebészek operálnak daganatos betegeket...a rossz helyzetben van jó is, mert az elhalasztott műtétek helyett, behívják a fiatalabb betegeket, akik műtetre vártak későbbi időpontokra, így ők legalább előbb sorra kerülnek, míg másoknak halasztódik az ellátása.

Új szabályok vannak, már ehhez is alázat és engedelmesség kell, ez is egy próbahelyzet mindenkinek. Mindent sprickolni kell, fertőtleníteni, kesztyű, maszk, egyszer használatos lepedők, mert mindenki fertőzöttnek tekintendő.

A kórház már át van rendezve a COVID-os betegek fogadására.

Viszont vannak felajánlott ebédek, amiből nekünk is jut, a napokban valaki küldött nekünk egy rúd téliszalámit, abból reggeliztünk napokig, majd hoztak dobozos levest is, tegnap meg pörkölt és nokedli volt...szintén felajánlásból.

Én ettől is teljesen meghatódom, az emberi együttérzés mégis létezik

A héten kaptunk adományba egyik betegünktől - egy vállalkozótól - kecsketejés kézkrémeket, mert a sok kézmosástól, fertőtlenítéstől kiszárad a bőrünk. Milyen okos ötlet, és mennyire figyelmes az illető, aki erre is gondolt, és elküldte postán nekünk. Nem is tudom, ki figyelt oda ennyire rám utoljára? Talán a szüleim gyerekkoromban...meg vagyok hatva.

Ilyen jó érzéseket is megélek a veszélyhelyzet és a félelem közben.

Mivel diagnosztikai egység vagyunk, kevesebb a munkánk, így csökkentették a munkaidőnket és a fele fizetésünket kapjuk most.

Sok kollégám kétségbeesett, mire lesz ez elég, hogy fognak ennyi pénzből megélni, nekem az ige jutott eszembe, hogy elég neked az én kegyelmem, mondja az Úr. Mert Ő tudja,

mire és mennyire van most szükségem, ezek szerint a mostani élethelyzetben ez is elég lesz nekem. Ezt elfogadtam a lelkemben, nem háborgok emiatt.

Sok tanulólecke akad minden nap, pl.: alkalmazkodás, alázat, feladni az akaratunkat, követni, amit mondanak, kilépni a kényelmes megszokott menetrendünkből és elfogadni azt, hogy lehet, hogy holnap teljesen más körülmények lesznek, más feladatokkal.

Remélem, ti jól vagytok, használjátok ki azt az ajándékot, hogy mindnyájan együtt lehettek otthonotokban, pihenhettek, több idő van egymásra, megújulásra, ápolni a régi kapcsolatokat, telefonon felhívni rég nem látott ismerősöket. De vigyázni kell, mert hárman, három külön szobában is jól el telhet az idő egymás MELLETT élve, és nem EGYÜTT.

Isten is azt akarja, vegyük fel vele a kapcsolatot, keressük Őt! Nem mondhatjuk, hogy most kevés az időm!

12 éve egy színdarabot játszottunk el virágvasárnap alkalmából a mátyásföldi gyülekezetben.

Arról szólt, hogy egy világ méretű járvány közeledik, majd elérte Európát is. Keresik a vakcinát, a gyógyszert, ami megmenti az emberiséget!...Egy „tisztá” vér mentheti csak meg az embereket!

Nem gondoltam, hogy 12 év elteltével ezt mi is megéljük, mert egy valós helyzet lesz. De van egy jó hír! Átvitt értelemben, már meg van ez a gyógyszer, ami megmenti a világot a haláltól...egy tiszta vér! Jézus Krisztus vére. Mert ez a gyógyszer, a vakcina mindannyiunk életére.

A HALÁLBÓL MENT KI MINKET AZ ÉLETRE!

TE BE VAGY MÁR OLTVA?

Gyermek-istentiszteletek...helyett

Kedves Testvérek!

Három hete már, hogy a vasárnapi istentiszteleteink az online térbe kerültek, és ezzel együtt a gyerek-istentiszteleteink is. Mint hétről hétre olvashatjátok, küldünk a gyerekeknek – kisebbeknek, nagyobbaknak külön-külön – egy kis videót, amin elgondolkodhatnak, válaszolhatnak a kérdésekre, és küldünk kézműves feladatokat, rejtvényeket is.

Hála Istennek, hogy sok gyereket és szülőt indított arra, hogy megnézzék a videókat, beszélgessenek róla, és köszönjük, ha visszaküldik nekünk a válaszokat, megfejtéseket.

Szeretettel küldünk egy képmontázst, hogy a Testvérek is kapjanak kis ízeletet abból, milyen ügyesen birkóznak meg a gyerekek a feladatokkal és milyen lelkesek. Sok erőt ad ez nekünk szolgálóknak, szülőknak. Ebből szeretnénk most tovább adni, ha csak egy cseppet is.

Továbbra is biztatjuk a Testvéreket, hogy bátran küldjék el a feladatokat osztálytársaknak, unokáknak, rokonoknak, barátoknak, szomszédoknak. Örülünk, hogy most is van közöttünk olyan gyerek, aki nem itt él Árpád-földön, de szeretettel van Istennel és velünk így, ezeken az online gyerek-istentiszteleti alkalmakon keresztül.

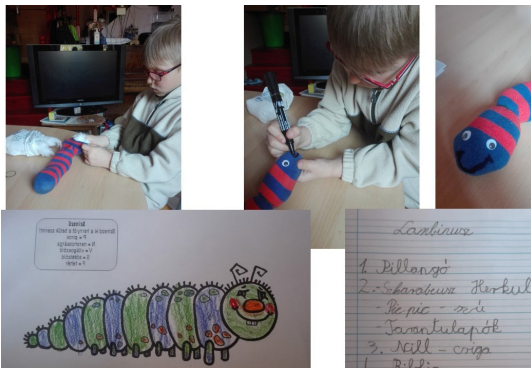
A játékfolyamba bármikor be lehet kapcsolódni. Az eddigi feladatok a honlapon elérhetők, a válaszok beküldhetők.

A képen Szlanka Marci válaszait láthatjuk és őt munka közben.

Köszönjük neki és anyukájának, Zsuzsinak, hogy megoszthattuk a Testvérekkel ezeket a képeket.

Ezzel kívánunk áldott Húsvétot a Testvéreknek, szeretettel:

Gyerekszolgálók

Készül Istened elé

Reményiné Baló Gyöngyi

„Azért nem csüggedünk, sőt, ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul.” /2Kor 4,16/

„Ez a belső ember, dacára a külső ember romlásának, hanyatlásának, napról-napra újul, fejlődik, növekszik. Valahogy olyanformán, mint mikor hegyoldalon halad egyre feljebb valaki, mind messzebb ellát, egyre távol a horizontja, a magaslat tisztultabb levegőjét szívja magába. Egyre job-

ban megszabadul az alacsonyabb rendű élet sok-sok hiábavalóságától, zajától, és nagyobb távlatból szemléli az eseményeket. Gyarapszik megértésben, jószágban, türelemben. Vagyis Jézussal együtt járva éppen nem negatív élmény a megöregedés, ellenkezőleg, növekedés, fejlődés. A belső ember napról-napra megújul! Szinte így is merném mondani, hogy fiatalodik! Hiszen minél közelebb ér az út végéhez, annál aktuálisabbá válik számára egy másik útnak az eleje, egy magasabb rendű életnek a kezdete. Az egyik legkedvesebb Igém az, amelyik arról beszél, hogy „az igazak útja olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz a teljes délig”. Az igazak útja, tehát akiket Isten, a Jézusban való hit által igaznak nyilvánít, Jézus érdeméért igaznak lát, - az ilyen igazak életútja nem lassan besötétedő út, hanem egyre jobban kivilágosodó út. Annak a Jézusnak a fénye, akiben hisz, bevilágítja számára az élet estéjét, úgy, hogy a halál immár nem vég, hanem megérkezés, az előbbi Ige szerint teljes dél, soha el nem múló nappal, boldog delelő!”

A fenti idézet egy igehirdetés részlete. Akitől való, egy más alkalommal így szólt a gyülekezetéhez: „Egyszer hadd mondjam meg nektek : nincs semmi a világon, amit olyan bizonyosan hinnék, mint azt, hogy Jézus érdeméért, én is részesülök majd az Isten eljövendő dicsőségében! Úgy, hogy ha egyszer azt halljátok majd, vagy olvassátok az újságban, hogy Joó Sándor meghalt: ne higgyétek el, az nem lesz igaz! Hiszen megmondta Jézus, hogy aki hisz Őbenne, ha meghal, is él az! Ilyen békességünk van Istennel!”

(A részletek a Joó Sándor: Készülj Istened elé című igehirdetés-kötetből valók.)

Csapatjáték szerelemmel

Váradi Ildikó

Évente egyszer, februárban, mindig egy kicsit más a házaskör. Azért más, mert nem csak egy beszélgetésre jövünk össze, ami persze mindig nagyon fontos, szükségyszerű, és előre mutató, hanem azért, mert fehér asztal mellett lehetünk együtt társunkkal, és a többi gyülekezeti házaspárra, ezzel is erősítve összetartozásunkat.

Minden februárban más ez a házaskör azért is, mert a Házasság Hetéhez kapcsolódva mindig más a mottó, más a gondolat, amivel megszólítanak minket, házaspárokat. Idén ez a „Csapatjáték szerelemmel” volt.

Az este első felében pont ezen gondolkodhattunk – külön-külön csoportban a férfiak és a nők – tényleg csapat-e a család? És mitől lesz ez a csapat jó, mind a

hétköznapok világában, mind Isten előtt?

A csoportos beszélgetés után közösen hallgattuk meg egymást. Jöttek a szavak a gondolatok, hogy mitől lesz jó a „csapat”: ha van türelem, egymásra figyelés, ha van beszélgetés, ha van meghallgatás, ha van szeretet. Ha ott van Isten jelenléte.

Az este második felében gyertyafényes vacsorán lehettünk együtt, beszélgethettünk nem csak házastársainkkal, hanem közös családunk, a gyülekezet házaspárjaival. Jó volt egymást meghallgatni, jobban megismerni, elgondolkodni, hazafelé beszélgetni, visszaemlékezni, elcsendesedni.

Köszönjük Lelkésziünknek és feleségének, hogy megszervezték ezt az estét és nem csak lelki táplálékot kaptunk, köszönjük azoknak, akik süteménnyel kedveskedtek, és hálásak vagyunk az Úrnak, hogy sokunkat indított arra, hogy ott legyünk, együtt legyünk – Vele is.

Házasság hete
2020. február 9–16

Ideje van az olvasásnak

Takács Katalin

Hiszek... Az apostoli hitvallás

Joó Sándor igehirdetései 1969-1960. Bp. 2002.,2019.

Ebben a 80 oldalas könyvben Joó Sándor 12 igehirdetése olvasható. Ezek végigvezetnek az Apostoli hitvallás teljes szövegén.

Akik ismerik, hogy milyen igehirdető volt azoknak nem kell, de aki még nem olvasott tőle nagyon ajánlom kézbe venni, többször is elolvasni.

Álljon itt a feltámadásról elhangzott igehirdetésből idézett néhány mondat (hely hiányában töredékesen):

„A hitvallás utolsó tétele...«hiszem a testünknek feltámadását és az örök életet»... amihez rengeteg téves elképzelés tapad.

...Hadd mondjam el röviden, hogy a Szentírásnak két különböző szava van, amit a magyar nyelv mindkét esetben testnek fordít...ezek a szárx és a szóma. A szárx a test hús-vér anyagát jelenti, ami porból lett és porrá lesz. A szóma pedig az én egyéniségemet kifejező test, ami az én egyéniségemet leheli, amiben a személyiségem fejeződik ki...

Amíg a hús-vér test elporlad, addig Isten a halálon át is megőrzi az ember egyéniségét, megkülönböztethető és felismerhető formát viselő személyiségét!”

Olyan mélységig és olyan részletességgel magyarázza az igét, ami sokunknak segíthet hitünk megerősítése mellett azok helyes értésében is.

CORONA... a lehetőség

C - Csönd: Körülöttem és bennem. Nem kiabálok, nem ordítok. Meghallom Isten hangját, embertársaim szavát.

O - Otthon: Jó helyen vagyok. Pontosan ott, ahol lennem kell. Nem kapkodok, nem elégedetlenkedek.

R - Rend: A környezetemben és bennem. Nem halogatok, nem keresek kifogásokat. Helyére teszem a dolgaimat, az érzéseimet, a gondolataim.

O -Olvasok: Szentírást, regényt, történelmet, történeteket: Szókratész kivégzése előtt könyvet olvasott. Tanítványai megkérdézték tőle, hogy ilyenkor már mi értelme van bármit is tanulni? Pontosan annyi, mint amikor megtanultam olvasni- felelte Szókratész. Tanulj, és ne gondold, hogy mindent tudsz.

N - Növekedés: Nyitottságban, önzetlenségben, nagylelkűségben, szeretetben. Mi van, ha most kell észrevenni újra, hogy a minimum lényegét tekintve a maximum!?

A - Alázat: Nem okoskodok, nem vádaskodok... Bocsánatot kérek. Megbocsátok. Az próbálok lenni, akinek lennem kell. Ne féljetek, imádkozzatok, szeressetek és éljetek. Most lehet igazán!

(Eiben Tamás atya írása a Facebookról)

A karantén idők harmadik hetében beszélgetünk Bardi Julikával.

- Kedves Julika, szokatlan ez a beszélgetés, mert most először arra kényszerít minket ez a vírushelyzet, hogy telefonon beszéljünk. Hogyan vagy a megváltozott körülmények között? Dolgozol?

- Igen, nálunk nem állhat meg az élet a boltban. Bár az igaz, hogy a Nagybanira már nem kell járni éjszakánként, ez nekem is könnyebbség. Ritkábban látom az unokákat, ez rossz, de pl. ha Axi nálam van, szívesen tanulok vele. Ő nem lelkesedik, mert tudja, a mamánál komolyan kell venni ezt is. Nincs pardon, ha valamit csinálunk, az legyen megcsinálva.

- Ez életelv is nálad?

- Igen, én általában teljes erőbedobással dolgozom valamin. És ha valami nem is tetszik, igyekszem azt megszeretni, mert úgy könnyebb elvégezni.

- Ezt otthonról hozza az ember, vagy úgy kialakul az évek alatt?

- Hárman voltunk lányok, én a legidősebb. Ahogy én elvégeztem a munkát, tanulást, úgy ítélték meg a testvéreimet is. Kitűnővel végeztük az iskolát is, pedig édesapám – hívő emberként - nem tudott megbarátkozni a rendszerrel, nem is engedték érvényesülni. De nekünk kötelezővé tette, hogy jól tanuljunk, petróleumlámpánál olvastunk estig egy kis szabolcsi faluban, Laskodon. Azt mondta, csak így juthatunk előbbre.

- Julika, emlékszel a konfirmációs igédre?

- Sajnos nem. Apám (és az ő apja is) presbiter volt a gyülekezetben, az egész falu elismerte szolgáló életét és a gazdálkodásban való szakértelmét. De ő nem szeretett ott élni. Rendszeresen jártunk templomba. Az igémre nem emlékszem, de arra a napra nagyon, amikor az Úr magához hívott. Nagyon hideg, esős idő volt. Húgaim himlősek voltak, mondta apám, hogy még egy beteg gyereket nem akar, nem mehetek templomba. Én azért kiszöktem, voltam úgy 6-7 éves, nem tudom, miről beszélt a lelkész, csak arra emlékszem, hogy a karzaton bújtam el, ami egy kis ablakra nézett. És

amikor énekelt a gyülekezet, egyszer csak kisütött a nap. Én akkor, ebben a napsütésben magát az Urat láttam. És most is így érzem. Alapból is jó kedélyű emberek vagyunk, de ekkortól bátrabb lettem, sokkal több béke lett bennem.

- Pestre már Pistivel költöztetek?

- Igen, Pisti először óvodás koromban kérte meg a kezem, s onnan szinte minden évben. 19 évesen még nem akartam férjhez menni, tanulni készültem a győri postaforgalmiba, de aztán anyám betegsége, apám szigora miatt ez nem valósult meg. Pesten már gyerekeinkkel mentünk a Kálvin téri templomba, de emlékszem, akkoriban még csúnyán néztek ránk, ha ott hangoskodtak a kicsik körülöttünk.

- Mikor jött a lakhely- és gyülekezetváltás?

- 1990-ben költöztünk ki a Rendelő utcába, de előtte körfolyosós szűk bérházban, albérletben is laktunk a belvárosban, öröm volt ebbe a pici házba költözni. Nem sokkal később szinte véletlenül fedeztem fel a Menyhért utcai kis templomot. Amikor először beléptem egy vasárnapon, Bíró Ferenc nagytiszteletű úr a tékozló fiú történetéről mesélt. A végén úrvacsorára hívta a gyülekezetet, de én ott, akkor megmozdulni sem bírtam. Csak ültem ott, s azt éreztem, bár méltatlan vagyok, de hazaértem. Azóta mindig ezt érzem, ha belépek a templomunk ajtaján.

- Ezért is látni téged mindig olyan derűs mosollyal? Bár többen tudjuk, hogy most is, korábban is komoly terheket cipeltél.

- Nagyon nehéz éveim voltak, de nem haragszom senkire. Én akkor se tudtam azokra haragudni, akik megbántottak, pedig voltak sokan. Többen azt mondták, ez rossz tulajdonság, de nekem Isten maga a szeretet, nem lehet haragudni egymásra. Pistit is így engedtem el, az utolsó évben sokat tudtunk erről beszélgetni, hiszem, hogy ő is hazatalált.

- Aki nem haragszik, az békét vet, igaz? Függetlenül attól, látjuk-e az aratást.

- Na erről eszembe jut még egy történet, ez mostani. 8-10 évvel ezelőtt volt egy vevőnk, olyan csúnyán beszélni én még nem hallottam embert. Egyszer megelégteltem a mocskos száját, s kiabálva azt mondtam neki, na ide többet be ne jöjjön, hanem a bolt előtt írja fel egy cetlire, amit akar, majd én kiviszem neki összekészítve. Egy idő után mindig az unokájával jött, őt küldte be a papírkával. Egyszer épp a Reformátusok Lapját olvastam, amit meglátott a kisfiú. Hát te mit olvasol? – kérdezte, én meg meséltem,

mi ez, kik olvassák, kiról. Sőt több példányt neki is adtam. Ő meg mindig hazavitte ágyban fekvő nagymamájának. Nem is lenne érdekes ez a történet, de képzelj el, nemrég tudtam meg, ez a fiú ma jezsuita papnak tanul, s akkor még egy fél évig rendszeresen elvitte a nagymamáját a közeli templomba. Én sírtam, amikor ezt meghallottam. Tényleg nem tudjuk, mikor van lehetőségünk vetni. De én olyan nagyon örülök, hogy ez megtörtént velem.

- **Köszönjük szépen, Julika. Mindig megkérdem az interjúalanyainkat, hogy a mostani gyülekezeti ifjainknak mit üzennének, ami fontos lehet nekik?**

- Csak Istenbe vessék bizadalmukat, minden segítség onnan jön. Benne nem lehet csalódní. *Bízatosok ő benne mindenkor, ti népek; öntsétek ki előtte szíveteket; Isten a mi menedékünk. (Zsolt 62,9)*

- **Kivel beszélgessünk legközelebb, szívből remélem immár személyesen?**

- Takács Katit nagyon bírom, kíváncsi lennék, ő mit mesél.

Elérhetőségeink:

cím: 1162 Budapest, Menyhért u. 42.

webcímünk: arpadfoldiref.hu

email: budapest-arpadfold@reformatus.hu

telefon: +3630/483-4638

Nyikos András lelkipásztor

